

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Non sine debita reuerentia, aut precibus adhibendæ sortes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

nō petendas esse, nisi, in graui necessitate, quis ad id compellatur, vt ad terminandam grauem litem, vel ad anceps consilium diiudicandum. In quam rem citant D. Augustinum, qui, *Si inter Dei ministros sit disceptatio, quis eorum, persecutionis tempore, maneat, ne fuga fiat omnium, & qui eorum fugiant, ne morte eorum deseratur Ecclesia: si cui abundaret aliquid, quod oporteret dari eis, qui non haberent, nec duobus dari posset, neuter verò alium vel negligentia, vel urgente necessitate, superaret; tum fortitionem fieri posse censet.* Qua etiam S. Ignatium nostrum vsus, tradit Iacobus Damianus noster, in Synopsi primi seculi Soc. Iesv. Postquam enim Hieronymi Domenico salutaria Panormi instituta Siciliae Prorex omnia sanxit edito: primitijs adeò felicibus allectus ad vberiores, per Collegij molitionem, fructus, animam intendit. Illi condendo petijt operas ipse; misit autem Ignatius duodenas, Natalem Hispanum, Frusium Gallum, Camisium Belgam, Benedictum Palmium Italum, aliòsq, si non gente, Prouincijs saltem inter se diuersos. Vna assimilauerat Obedientia perfectissima ratio. Nam Ignatius iusserat omnes Romane domus Socios (sex erant supra triginta) triduo secum expendere, utrò quisq, magis inclinaret: Permanere in Vrbe, an in Sicilia ire? Huc, aut illi ministerio addici. Tñ inclinationem suam scripto expressam tradere. Præstituta die, rescripsere omnes. Nullo se magis propendere. Globus in tabula positus, & omnem adaequè in partem pendens, certius in scopum mittitur. Sic è Socys indiscretè ad omnia promptis, duodecim in Siciliam destinantur. Hæc ille. Sed hoc genus fortiendi pertinet ad sextum documentum.

Addit Beda secundam conditionem, vt videlicet eiusmodi sortes, debita cum reuerentia, & precibus ad Deum fuis, adhibeantur. Has duas condiciones statuit Delrius, non separatim sumptas, sed coniunctim intelligendas, adeò vt simul & materiae necessitas, & recursus ad Deum requiratur. Circumspectè & exemplis Sanctorum conuenienter. Nec Patres alteram conditionem excludunt, cum alteram tantum exprimunt. Clara sunt passim exempla. 1. Seruus Abrahamæ in Mesopotamiam ad quærendam vxorem Isaac missus, vbi ad urbem Nachor peruenit, sorte vsurus, sic precatus est: *Domine Deus domini mei Abraham, occurre, obsecro, mihi hodie, & fac misericordiam cum domino meo Abraham.* Ecce ego sto, prope fontem aque, & filia habitatorum huius ciuitatis egredientur ad hauriendam aquam. Igitur puella, cui ego dixero: *Inclina hydriam tuam, vt bibam: & illa responderit: Bibe, quin & Camelis da-*

Xx 3

bo po.

S. Augustin.
Epist. 180 ad
Honorat. Et
lib. 1. de do-
ctrin. Chri-
stian. c. 28.

Iacob. Da-
mian. lib. 1.
cap. 10. An-
no 1546.

VIII.

Mart. Delr.
lib. 4. Dispo-
sit. Magicar.
cap. 2. q. 7.
sect. 3.

Geh. 24. 12.

bo potum: ipsa est, quam preparasti seruo tuo Isaac: & per hoc intelligam, quod feceris misericordiam cum domino meo. Nec dum intra se verba compleuerat, & ecce Rebecca egrediebatur: vt sciremus, precanti sortem & faustam fuisse, & expeditam. Saul quoque exploraturus, quis in populo peccauisset, à precatione orsus dixit ad Dominum Deum Israël: Domine Deus Israël, da indicium, quid est, quod non responderis seruo tuo hodie? Si in me, aut in Ionatha filio meo est iniquitas hæc, da ostensionem: aut si hæc iniquitas est in populo tuo, da sanctitatem. Apostoli antè, quàm sortem in manus sumerent, orantes dixerunt: Tu, Domine, qui corda nosti omnium, ostende, quem elegeris, ex his duobus vnum. Quam orationem credibile est, Petrum nomine omnium pronunciauisse. Cum autem in omni siue sortitione, siue electione, sit Deus exorandus, maximè tamen id faciendum est, in electione Pastorum & Prælatorum, quippe, quia magni res momenti est, & Christus ipse, ad exemplum nostrum, per totam noctem, & vt S. Ambrosius autumat, cum Apostolis orauit, quod aliàs semper solus fecisse legitur, quasi tanta res, tam communis communem & vnanimem postulet orationem. Idem obseruatum est, in electione septem Diaconorum, & in segregatione Pauli & Barnabæ. Quare etiam decernit Concilium Tridentinum, vt, cum primùm Ecclesia vacauerit, supplicationes ac preces publicè priuatimque habeantur, & à Capitulo, per ciuitatem & diocesium indicantur, quibus Clerus populûsque bonum à Deo Pastorem valeat impetrare. Certè quisquis scit, quàm nihil ex nobis ipsis, sine diuina gratia, possimus, multò magis orabit, vt sortes, quæ non sunt in nostra potestate, à Deo temperentur.

I X.

Hoc pacto D. Basilius supra commemoratus, priusquam ex Euangelio, vitæ sibi genus sortiretur, miserabilem vitam suam deplorabat; optabatq;, & præ omnibus sanè multam curam adhibebat (quid ni & orabat) vt sibi manuductor daretur. Hoc pacto S. Augustinus antè, quàm audiret, Tolle lege, dimisit habenas lachrymis, prorumpentibusque fluminibus oculorum, dixit: Et tu, Domine, usquequo? &c. Quòd autem idem S. Pater alibi, vbi de sortitione eorum, qui tempore persecutionis manere, aut fugere debebant, agit, orationis mentionem non faciat, non est cur orationem putemus omissam; non exclusit alterum, cum alterum tantùm expressit, scilicet grauitatem materiæ, agebat enim de grege, propter periculum, non deferendo; ac de ijs, quibus fors, sine inuidia, conferre